

TAMMI

TYÖTÄ *vai* *huvia*

”Seksikäs, fiksu ja niin pirun hauska.”

CARLEY FORTUNE

RACHEL LYNN SOLOMON

RACHEL LYNN SOLOMON

TYÖTÄ
vai
huvia

Suomentanut
Taimi Tornikoski

TAMMI
HELSINKI

Ensimmäinen painos

Englanninkielinen alkuteos *Business or Pleasure* ilmestyi Yhdysvalloissa 2023.

BUSINESS OR PLEASURE © 2023 by Rachel Lynn Solomon

All rights reserved.

Suomenkielinen laitos © Taimi Tornikoski ja Tammi 2025

Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

Painettu EU:ssa.

ISBN 978-952-04-7384-6

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut: tuotevastuu@tammi.fi

*Kaikille niille, joilta kesti tovi löytää oma polkunsä, ja
kaikille, jotka eivät vielä käään ole täysin sitä löytäneet:
koskaan ei ole liian myöhäistä.*

I've been searching all the wrong places
I've been trying too many faces
Only one way to go
This is the way back home

— LESLEY ROY: "MAPS"

Luku yksi

"Ahersin tämän kirjan parissa silkasta rakkaudesta", pöydän takana istuva nainen sanoo. Pöydällä on pino kovakantisia kirjoja, joiden kansissa komeilevat hänen meikittömät kasvonsa – naama on vääntynyt ruttuun kesken huudon, kun hän yrittää juoda puutarhaletkusta. "En voi uskoa, että voin viimeinkin pidellä tätä käsissäni! Eikä kansikaan ole lainkaan hullumpi."

Yleisö nauraa juuri kuin merkin saaneena. Itse olen taimmassa rivissä ja saatan melkein tuntea, kuinka Noemie irstää vieressäni. "Minä olen laittanut murokulholliseenkin enemmän rakkautta kuin hän tuohon kirjaan", Noemie kuiskaa.

Eikä hän ole väärässä – olen nähnyt sen omin silmin. Siitä huolimatta pukkaan serkkuani kyynärpäällä. "Vähän kunnioitusta nyt."

"Kyllä minä kunnioitankin. Muroja siis."

Puristan huuleni yhteen, ettei reaktioni näkyisi, ja keskityn katsomaan lavalle. Siellä Maddy DeMarco pitää koko huonetta otteessaan lämpimällä, harjaantuneella itsevarmuudellaan, joka lähentelee jo manipulaatiota. Kirjakauppaan on ahtautunut vaivainen murto-osa hänen 1,6 miljoonasta Instagram-seuraajastaan: valtaosa on valkoisia naisia, jotka ovat pukeutuneet Maddyn MADSAVINGS10-alennuskoodilla

ostettuihin ympäristöystävällisiin pellavavaatteisiin. Aluksi luulin tätä porukkaa jonkinlaiseksi kultiksi, ja jos täysin rehellisiä ollaan, en ole vieläkään täysin varma, etteikö se ole sitä. Maddyn imelän yliposiitiivinen tyyli ei enää nykyisin iske minuun: aina, kun kaipaen rakkautta itseäni kohtaan, se ilmenee yleensä kädessä pidettävän, akulla toimivan kokeen muodossa. Ja sille Maddy on pyhittänyt valitettavan vähän some-postauksia – toisin sanoen ei lainkaan.

Hän on rakentanut uransa tyhjänpäiväisten voimalausien ja itsestäänselvien neuvojen varaan, ja hänen kirjansa nimi *Juo vähän vettä: Opas itsehoitoon, itsensä löytämiseen ja janoisena pysymiseen* on oivallinen esimerkki.

”Minulta kysytään usein, miten onnistuin luomaan yhdestä viraalipostauksesta elämäntapabrändin”, Maddy sanoo ja nostaa pellavaan verhotun jalkansa toisen yli. Hänen luonnostaan laineikkaat hiuksensa on puleerattu huippuunsa kalliilla hiusöljyllä, jota myönnän häpeäkseni kokeilleeni ennen kuin kynin tuhkanvaalean tukkani viime vuonna lyhyeksi. ”Vastaus on yksinkertainen: en nuku lainkaan.” Siitä hän ansaitsee taas pienet naurut. Noemie voihtaisee hiljaa. ”Ei, kun siis puhutaan nyt ihan tosissaan. Minä olin niitä ihmisiä, joilla oli elämä aivan paskana – hetkinen, saako näin sanoa? Onko kuulolla muksuja?” Hän tiirailee yleisöä silmät liioitellusti sirrillään ja jatkaa sitten paasaamista. ”Joskus stressaannuin niin pahanpäiväisesti, että kirjaimellisesti unohdin juoda vettä! Lopulta nestehukkani äityi niin pahaksi, että jouduin sairaalaan, ja vasta siinä vaiheessa tajusin, että olin lakannut tekemästä asioita vain oman itseni vuoksi. Ja puhun nyt ihan perustarpeista, joilla elämä pysyy raiteillaan. Niin kuin veden juomisesta. Silloin tiesin, että jonkin oli pakko muuttua.”

Kirjoitin kyseisen sairaalavisiitin pohjalta hänen kirjaansa kolme lukua ja kahlasin samalla hänen Instagramiaan varmistakseni, että saisin hänen äänensä kunnolla haltuuni.

Joka neljännessä kommentissa hehkutettiin sitä, miten samastuttava Maddy oli – ja nyt puhutaan tyypistä, joka kauppittelee seinäkylttejä, joissa lukee LIVE LAUGH GIRLBOSS.

Koko kirjoitustyön ajan yritin pitää Maddyn samastuttavana: silloinkin, kun hän tahtoi väen vängällä pitää minuun yhteyttä ainoastaan työryhmänsä välityksellä, kun työryhmä lähetti minulle valokuvia muistiinpanoista, jotka hän oli raapustanut biohajoaville lautasliinoille, ja kun hän sanoi, että tekstin pitäisi tuntua *vähän rouheammalta*. Halusin täydestä sydämestäni pitää hänestä – halusin uskoa, että hänen postauksensa inspiroivat ihmisiä mahdollisimman hyvään ja hiilineutraaliin elämään. Juttu on nimittäin niin, että ennen tätä kirjaa minä oikeasti pidin Maddysta. Hänessä oli samaan aikaan jotain niin ihailtavaa ja niin aitoa, että päädyin joitakin vuosia sitten seuraamaan häntä Instassa – kauan ennen seinäkylttejä ja jatkuvia #mainoksia, joita hänen somekanavansa tätä nykyä pursuavat.

Haamukirjoittaminen ei ole hulppeaa työtä, eikä mikään osa lopullisesta tekeleestä kieli Chandler Cohenin kynä jäljestä, mutta olen ollut oudon pökerryksissä siitä, että pääsen lopultakin tapaamaan Maddyn – sillä jokin pieni osa minusta fanittaa häntä edelleen. Kirja ilmestyi muutamia päiviä sitten, mutta olin päättänyt hankkia sen itselleni vasta, kun kirjakiertue tulee Seattleen. Olen vakuuttunut siitä, että hänen nimikirjoituksensa opuksen nimiösivulla lyö lukkoon sen, että tässä on kyse yhteistyöstä. En edes avannut laatikollista kovakantisia kirjoja, jotka ilmestyivät viime viikolla ovelteni.

Hurjimmissa unelmissani olen miettinyt, mahtaisiko Maddy pyytää minua signeeraamaan hänellekin yhden kapaleen – ikään kuin kahdenkeskiseksi sisäpiirin vitsiksemme. Jollain tapaa se hyvittäisi kaikki viime hetken muokkaukset ja kynsinauhoilleni ahdistuksen seurauksena koituneet peruuttamattomat vauriot.

Kuudes luku: Valjasta käyttöön sisäinen optimistisi. Ehkä kirja on sittenkin jättänyt jälkensä.

Maddy kohottaa toista kättään ilmaan. "Nostakaapa käsiä pystyyn – ketkä täällä ovat julkaisseet itsestään kuvan hymyssä suin silloin, kun ovat tosiasiassa olleet kaikkea muuta kuin iloisia niin, että kuvan lataaminen on tuntunut miltei valehtelulta?" Melkein kaikki viittaavat. "Siinä ei ole mitään hävettävää. Olen tehnyt niin itsekin monen monta kertaa. Mutta enhän minä ole luonut samastumispintaa kuvilla, jotka esittävät hymyileviä kasvojani – vaan niillä, joissa näkyvät ryppyini. Kurtussa olevat kulmani. Jopa kyyneleni." Hän vetäisee puhelimensa esiin housuntaskusta ja selaa omaa sisältöään. "Ensi kerralla, kun postaatte jotakin, miettikää missä määrin se kuvastaa teidän aitoa itseänne. Älkääkä vain julkaisko sitä suin päin. Ottakaa toinen valokuva. Kirjoittakaa uusi kuvateksti. Antakaa sisäisen kauneutenne puhua puolestanne."

"Sittenhän hän rakastaa taatusti, mitä kirjoitan tästä tapahtumasta", Noemie sanoo.

Edessämme oleva nainen kääntyy ympäri ja nostaa sormen huulilleen. Noemie vaikenee ja räpyttelee hänelle silmät suurina ja viattomina.

"Hankit meille kohta lähtöpassit täältä", minä sanon. "Ja mitä minä sitten sanon kustantajalleni?"

"Voit sanoa, että minä elän omaa totuuttani ja puhun suoraan sydäimestäni. Eikös kahdennessatoista luvussa selitetä juuri siitä?" Ikävä kyllä selitetään.

Maddy tekee vielä seuraavat puoli tuntia yleistäviä julkistuksia elämästämme verkossa ja sen ulkopuolella ja tulee samalla viitanneeksi peräti neljä kertaa sponsoreinaan toimiviin tuotemerkkeihin. Sen jälkeen hän saa signaalin avustajaltaan ja läimäisee kätensä yhteen. "Tämän enempää aikaa meillä ei valitettavasti taida olla! En malta odottaa, että pää-

sen kirjoittamaan nimeni näihin kaunokaisiin teitä varten, mutta ennen sitä... tahtoisin, että te kaikki teette jotain." Hänen kasvoilleen leviää viekas virne. "Jos kurkotatte tuolienne alle, löydätte sieltä ikioman vesipullon."

Syntyy innokasta, jännittynyttä tohinaa, kun ne, jotka eivät heti tullessaan panneet vesipulloja merkille, löytävät ne ensi kertaa.

"Avatkaapa sitten se pikku kullanmuru." Maddy avaa vesipullonsa korkin ja nostaa sen korkealle kuin kohottaakseen maljaa yleisölle. Minä kopautan kierrätettyä muovipulloani Noemien pulloon kohottaen samalla suurieleisesti kulmiani. "Ja ottakaa oikein iso, nautinnollinen hörppy."

*

"Eikö sinua vaivaa, kun siinä ei ole sinun nimeäsi lainkaan?" Noemie kysyy signeerausjonossa ja sivelee kädellään kirjan kiiltävää kantta.

Vaivasihan se – siis aluksi. Nyt kuitenkin tunnen tiettyä etäisyyttä, joka liittyy usein kirjan julkaisuun. Olen julkimoiden haamukirjoittaja, joten minua ei palkata kenenkään tekijäkumppaniksi – minun on tarkoitus kirjoittaa heidän näkökulmastaan ja *muuttua* heiksi. Ensimmäinen kirjantekijäni oli eräs *Unelmien poikamies* -sarjan kilpailija, joka tuli surullisenkuuluisaksi silloin, kun antoi poikamiehelle pakit kosinnan jälkeen valtakunnallisessa televisiolähetyksessä. Hän oli kerrassaan ihastuttava tapaus ja kyselee minulta edelleenkin sähköpostitse kuulumisia. Mutta pian minulle valkeni, että niin ei ollut aina. Sen jälkeen kuvioihin tuli nimittäin Maddy – ja toinen kirja, jonka sain juuri kirjoitettua TikTokista tulle, oman proteiinipirtelösarjansa lanseeranneelle henkilökohtaiselle valmentajalle. En tiedä, voidaanko sitä opusta parhaimmallakaan tahdolla kutsua kirjallisuudeksi.

Enhkäpä minä tunnen jonkinlaista tyytyväisyyttä pidellesäni käsissäni näitä useita satoja sivuja, jotka suolsin valmiiksi ennätysvauhtia: käsin kosketeltavaa lopputulosta kaikille myöhään menneille öille ja peruuntuneille suunnitelmille. Silti pystyn samalla sanoutumaan irti tästä kirjasta tavalla, joka saattaa tehdä mielenterveydelleni joko hyvää tai hallaa. Kenties kumpaakin.

”Ei se ole minun kirjani”, vastaan ykskantaan ja siemaisen taas vettä Maddy DeMarco -brändätystä pulllostani. Vesi on kyllä tavallaan oudon hyvää, enkä ole varma, tahdonko tietää miksi.

Signeerausjono matelee eteenpäin, ja ihmiset pyytävät Maddya poseeraamaan kanssaan valokuvissa ennen kuin suuntaavat kassan luo maksamaan. En voi syyttää ketään heistä siitä, että he ovat häneen niin lääpällään. He haluavat uskoa, että elämäntyylin muuttaminen voi muuttaa itse elämän – toimihan se sentään Maddyn kohdalla.

”Kiitos, kun jaksat odottaa kanssani”, sanon, ja Noemien silmät heltyvät kilpikonnalasien takana, kun hänen kyyninen ulkokuorensa murtuu hetkellisesti. ”Tiedän, ettei tämä ole sinulle mikään ihanteellinen perjantai-ilta.”

”Kyllä tämä ehdottomasti viime perjantain voittaa, kun ottaa huomioon, että jouduin selittämään asiakkaalle, miksemme voi taata hänelle kansikuvapaikkaa *Timesta*.” Noemie on edelleen sonnustautunut parhaaseen PR-ammattilaisen asuunsa: kapeisiin housuihin, päivänkakkarakuvioituun peplumpuseroon ja bleiseriin, jonka hän on kietonut käsivarrelleen. Hän on suoristanut pitkät tummat hiuksensa täysin sileiksi, koska Noemie ei ole Noemie, jos hänellä on yksikin kuriton suortuva. Minä taas olen vakosamettihousuissa, haalistuneessa Sleater-Kinney-t-paidassa ja syyskuun alkuun liian lämpimässä mustassa farkkutakissa ja näytän varmaankin siltä kuin en olisi nähnyt aurinkoa sitten vuoden 1996. Ei D-vitamiinia tähän suuntaan, kiitos.

”Tuohon en voi kyllä väittää vastaan.” Näplään hopeista kynsilakkatäplää, mikä paljastaa taatusti todellisen kantani serkulleni. ”Ja hei, mitä pidempään meillä kestää täällä, sitä pidempään voin leikkiä, etteivät kaikki muut ole Wyattin tupaantuliaisissa.”

Noemie irvistää tuttuun tapaan, jonka minä olen joko opinut häneltä tai hän minulta – en ole koskaan ollut siitä varma. Noemie Cohen-Laurent on sekä ainut serkkuni että läheisin ystäväni. Vartuimme saman kadun varrella, kävimme samoja kouluja ja nyt jopa asumme saman katon alla, vaikka hän omistaakin talon ja minä maksan raskaalla kädellä alennettua kuukausivuokraa.

Opiskelimme molemmat journalistiikkaa haaveillen sini-silmäisesti siitä, miten muuttaisimme maailmaa ja jakaisimme ne tarinat, joita kukaan muu ei suostunut kertomaan. Taloustilanne ajoi meidät eri suuntiin, ja ennen valmistumistamme Noemie oli jo palkattu täysipäiväisesti PR-firmaan, jossa hän oli ollut työharjoittelussa viimeisenä vuotenaan.

”Tuo ilmeisesti tarkoittaa, että päätit olla menemättä?” hän kysyy.

”En pysty siihen. Mene sinä, jos tahdot, mutta –”

Noemie keskeyttää minut pudistamalla rivakasti päätään. ”Solidaarisuus kunniaan. Wyatt Torres on minulle yhtä kuin kuollut.”

Hartiani lysähtävät helpotuksesta. En ole halunnut herättää hänessä tunnetta, että hänen täytyisi valita puolia, vaikkei hän missään tapauksessa asettuisikaan Wyattin puolelle. Noemie on edelleen ainoa, joka tietää, mitä meidän välillämme sattui muutama viikko sitten. Yksi upea yö vuosi-kausia kestäneen haikailun jälkeen – haikailun, jonka oletin olleen molemminpuolista päätellen siitä, miten epätoivoisina Wyattin kädet harhailivat pitkin kehoani, kun kaaduin yhdessä sänkyyn. Olin auttanut häntä purkamaan tavarat

uuteen asuntoonsa, olimme molemmat uuvuksissa ja hiprakassa ja jotenkin vain *sovimme* yhteen: kehomme loksahdivat toisiinsa luontevasti ja vaivattomasti. Wyattin tummat hiukset hivelivät vatsaani ja päivettynyt iho värähteli kohdista, joihin häntä kosketin. Ja hän upotti kyntensä selkääni kuin ei voisi päästää minua lähtemään.

Mutta sitten seurasi tekstiviesti *Voidaanko jutella?* ja kyseisen juttutuokion aikana tunnustus, ettei hän kaivannut juuri nyt parisuhdetta. Hän sanoi minun olevan nimenomaan *parisuhdetyttö*, ja hänen äänensävyystään välittyi vastenmielisyys, joka on yleensä varattu vain sille tyyppille, joka vastaa kaikille vastaanottajille ollessaan viestin kopiona. Wyatt arvosti ystävyyttämme liikaa eikä halunnut satuttaa kumpaakaan meistä.

Niinpä minä esitin, ettei minuun sattunut.

”Olisimme kyllä sopineet hyvin yhteen”, totean hiljaa ja pakottaudun kävelemään eteenpäin jonossa.

Noemie laskee kätensä hellästi olalleni. ”Tiedän. Olen todella pahoillani. Lupaam, että meillä on tänä iltana paljon hauskenpaa. Menemme takaisin kämpille ja tilaamme aivan liikaa intialaista, koska tiedän, miten ihana sinusta on syödä vanhojen ruokien jämiä vielä viisi päivää myöhemmin. Ja sitten voimme katsella Netflixistä, miten ihmiset ja heidän kumppaninsa, joiden kanssa heidän ei missään nimessä kannataisi olla, tekevät surkeita kiinteistöpäätöksiä.”

Vihdoin koittaa meidän vuoromme, ja yksi kirjakauppaista kutsuu meitä lähemmäs. Maddyn hymy ei ole hyytynyt juuri lainkaan, mikä on vaikuttava saavutus kaikkien otettujen valokuvien jälkeen.

”Hei”, minä sanon ja sysään oman kappaleeni hänelle käsi taristen, mikä on vain hiukan nolostuttavaa. Olen kirjoittanut sivukaupalla tekstiä tätä naista esittäen, ja nyt kun hän on metrin päässä edessäni, saan hädin tuskin sanaa suustani. Joku saisi luvan mitätöidä viestinnän alan tutkintoni.

”Heipä hei”, Maddy vastaa pirteästi. ”Kenelle nimmari laitetaan?”

”Chandlerille. Chandler Cohen.”

Hän rutistaa toisen silmänsä kiinni kuin yrittäisi muistella. Nimi pälkähtää hänen mieleensä hetkenä minä hyvänsä. Voimme naureskella sille, miten hän laukoo nelosluvussa internet-trolleille suorat sanat, ja pyöritellä silmiämme sille, miten miellyttämisenhaluinen hän oli aikoinaan – siihen paneudutaan yksityiskohtaisesti luvussa kuusitoista. ”Miten se kirjoitetaan?”

”Ah – öh”, minä änkytän, ja kaikki aakkosten kirjaimet kaikkoavat mielestäni yhtä aikaa. ”Chandler... Cohen?” Maddy katsoo minua ilmeettömästi ja odottaa selvennystä.

Ei. Ei kai tämä mitenkään voi olla mahdollista? Ettei hän muistaisi nimeänikään kaiken yhteydenpitomme jälkeen? Kaiken sen jälkeen, mitä hän on vaatinut?

”Etkö tosiaan tunne Chandler –”, Noemie aloittaa, mutta vaiennan hänet kyynärpäällä kylkiluihin.

Toki olin enimmäkseen yhteydessä Maddyn työryhmään... mutta nimeni seiso i työsopimuksessa. Ja raakaluonnoksissa. Loputtoman pitkissä sähköpostiketjuissa. Minä saatana sentään kirjoitin tämän *kirjan* hänen puolestaan, eikä hän tiedä alkuunkaan, kuka edes olen.

Minun on pakko mumista hänelle kirjoitusohjeet, mutta silmissäni sumenee, kun hän sutaisee purppuranpunaisella tussillaan jotain kansilehteen, ujuttaa väliin kirjanmerkin ja ojentaa niteen takaisin minulle kuin mikäkin konkari.

”Kiitos”, saan soperrettua, kun Maddy vilkuttaa meille hyvästiksi aurinkoisesti hymyillen.

Kun olemme turvallisesti kuvakirjaosaston suojissa – sillä se on kauimpana lavasta – päästän pitkän, huteran puuskahduksen. Ei haittaa. Ei mitään hätää. Tietenkään hän ei pyytäisi minua kirjoittamaan nimeäni meidän kirjaamme.

Hänen kirjaansa.

Koska sehän on haamukirjoittajan homman juu: kenenkään ei kuulu nähdä minua.

"Sinun olisi pitänyt kertoa hänelle, kuka olet", Noemie sanoo pidellen toisessa kädessään tikattua Kate Spade -laukkua ja puristaen toisessa vesipulloa rystyset valkoisina. "Olisin sanonut itse, ellet olisi käynyt häijysti kimppuun."

"Se olisi ollut vielä kiusallisempaa." Pitelen kirjaa tiukasti rintaani vasten, koska muuten saatan hyvinkin viskata sen kaupan poikki. "Ehkä hänellä on huono nimimuisti. Hän tapaa todella paljon väkeä. Varmaankin hänellä vain... pitää kovasti kiirettä mahtimimmeillessä."

"Juupa juu." Noemie ei järkähdä vähääkään. "No, minä lopetan joka tapauksessa hänen seuraamisensa." Sanansa todistaakseen hän tarttuu puhelimeensa, mutta sitten jokin muu kiinnittää hänen huomionsa. "Voi hitto, työasioita. Yhdestä lehdistötiedotteesta päädyttiin julkaisemaan väärä luonnos, ja asiakas on *raivoissaan*. Minun täytyy ehkä..." Hänen äänensä haipuu pois, ja sormet vilistävät pitkin näyttöä.

Aina silloin tällöin tajuan, että meillä on ikäeroa vain kaksi vuotta, joskin Noemien elämä on tyystin toisenlaista kuin minun. The Catch lomautti minut viisi vuotta sitten, ja lopulta koko pulju meni nurin, sillä se ei voinut enää kilpailla BuzzFeedin, Vicen ja HuffPostin kanssa, ja samaan aikaan Noemie oli ostamassa taloa. Samalla, kun minä yritin epätoivoisesti saada myydyksi freelance-artikkeleita lähitienoon uusista muusikoista ja Seattlen keskustan kehityksestä, hän pallotteli suuren luokan asiakkaita ja sijoitti kuukausittain aimo summan eläkesäästötililleen. Hän on kaksikymmentäyhdeksän ja minä kolmekymmentäyksi, mutta on melkein järkyttävää, miten paljon paremmin hän hallitsee aikuisuuden.

Vain kaksi vuotta, ja silti joskus tuntuu siltä kuin en koskaan saisi häntä kiinni.

”Mene”, sanon ja tyrkkään häntä kirjalla. ”Tajuan kyllä.”

Jos sanoisin tarvitsevani häntä, hän luultavasti keksisi jonkin keinon tehdä molemmat: lohduttaa minua ja pelastaa asiakkaansa. Mutta yleensä työt voittavat silloin, kun Noemien huomiosta kamppailevat työasiat ja mikä tahansa muu.

”Vain jos olet varma”, hän sanoo. ”Haluaisitko mennä kotiin, tilata jotain DoorDashista ja säästää minulle muutaman samosan?”

”Itse asiassa taidan jäädä ulos vielä hetkeksi.”

Noemie katsoo minua pitkään ja näyttää huolestuneelta siitä, etten kerro hänelle kaikkea. Hän katseli minua samaan tapaan silloin, kun sain selville, että The Catch leikkaisi osan henkilökunnastaan. Entinen unelmatyöpaikkani pakotti minut keksimään uuden unelman.

”Nome. Kaikki *hyvin*”, minä sanon niin painokkaasti, että se kuulostaa rauhoittavan sijaan pikemminkin uhkaavalta.

Noemie rutistaa minua tiukasti. ”Olen ylpeä sinusta”, hän sanoo. ”Siltä varalta, etten sanonut sitä vielä aiemmin.” Kyllä hän hän sanoi – silloin, kun palautin luonnoksen ja korjatut versiot, ja sitten taas kirjan julkaisupäivänä. Silloin hänen täytyi lähteä töihin aikaisin, mutta hän jätti valikoiman do-nitseja ja bageleita odottamaan sitä, että heräisin. ”Sinä kirjoitit ja julkaisit *kirjan*. Itse asiassa kaksikin kirjaa, ja kolmas on työn alla. Älä anna hänen riistää sitä sinulta.”

Tuskin pystyisin pukemaan sanoiksi sen, kuinka suuresti häntä juuri nyt rakastan, joten vastaan vain halaukseen ja toivon, että hän tietää sen. Ulosantini ei selvästikään ole tänään parhaimmillaan.

Yksi upea juttu tässä kirjakaupassa on se, että täällä on baaritiski, ja minua inhottaa, että sinne mennessäni näen haavekuvan siitä, miten Maddy istahtaisi minun viereeni. Tarjoaisin hänelle drinkin ja kertoisin hänelle sitten jotakin, minkä vain joku *Juo vähän vettä* -kirjasta läpeensä perillä

oleva tietäisi. Hän haukkoisi henkeään, pyytäisi anteeksi ja alkaisi intoilla siitä, miten tyytyväinen on kirjaan. Hän vahvistaisi sen, ettei kuukausien työ merkinnyt pelkkää palkka-kuuttia, vaan sillä oli todella *väliä*.

Mutta eihän tässä oikeasti edes ole kyse Maddy DeMarcosta.

Kysymys on minun omanarvontunnostani, joka on takerunut Wyattin vuoteen lakanoihiin, aika ajoin myöhässä saapuviin palkkioihin ja serkkuni ihanan talon ihanaan makuuhuoneeseen, johon minulla ei mitenkään olisi varaa omin päin. Kysymys on mieleni perukoilla jatkuvasti kaikkuvasta tikityksestä, joka muistuttaa epäilyttävän paljon kelloa ja saa minut pohtimaan, valitsinko sittenkin urani väärin ja olisiko liian myöhäistä aloittaa alusta. Tai osaisinko edes tehdä niin.

Kysymys on siitä, että joka kerta, kun yritän edetä elämänsäni, jokin väijyy valmiina nykäisemään minut muutta mutkitta taaksepäin.

Kaksi baarinpitäjää ovat syventyneet hyvin vakavan oloiseen keskusteluun, joten minun on rykäistävä kiinnittääkseni heidän huomionsa. Tilaan siiderin, joka on aivan liian makeaa, ja avaam Maddy'n kirjasta vielä kansilehden ennen kuin sujautan sen laukkuuni.

Jos en olisi jo valmiiksi pohjamudissa, tämä saisi minut uppoamaan vielä syvemmälle.

Chandler Conelle, siinä lukee purppuranpunaisella musteella. *Alahan juoda!*

Emerald City Comic Con

**8.-10. syyskuuta,
Washington State Convention Center**

Tapaa Finn Walsh, joka tunnetaan paremmin *Yöneläjät*-sarjan Oliver Huxleyna! Meillä on ilo toivottaa joka iikan suosikkinäyttelijä tervetulleeksi ECCC:hen taas kerran. Täällä voit nähdä hänet viikonlopun aikana:

Paneeli:

Joka sankarin tukena:
Toverit, apurit ja kätyrit
Perjantaina 8. syyskuuta klo 18, sali 3B

Nimikirjoituskoju:

Lauantaina 9. syyskuuta klo 16, sali C
Nimikirjoitukset 75 \$ – Valokuvat 125 \$

Luku kaksi

Aluksi aion tehdä täsmälleen niin kuin omistuskirjoituksessa käsketään: hankkiutua voimakkaaseen humalatilaan, mitä Maddy tuskin kuitenkaan tarkoitti ja mikä ei kenties ole edes näin makeaa siideriä särpimällä mahdollista. Läimäytän petturikirjan kiinni ja päästän huokauksen, joka kiinnittää yhden tuolin päässä istuvan miehen huomion.

Katseemme kohtaavat, ja näytän anteeksipyytvältä, mutten saakaan vastaukseksi tuomitsevaa otsan rypistystä vaan pelkän nyökkäyksen siideripulloni suuntaan. ”Mikä on juhlan aiheena?”

”Omanarvontuntoni täysi hajoaminen läpeensä väärällä uravalinnalla höystettynä. Ja kuollut ja kuopattu parisuhde, joka päättyi ennen kuin ehti alkaakaan.” Kohotan pulloa, otan siitä siemauksen ja yritän olla irvistämättä. ”Oikeastaan nämä ovat ruumiinvalvoijaiset. Minulla on eturivin paikka, jolta näen, kuinka kumpikin niistä luhistuu näyttävästi kasaan.” Tai Chandler Conella ainakin on.

”Sinne ei hevillä lippuja saakaan.” Mies liittää kätensä yhteen ja painaa päänsä kuin ilmaistakseen osanottonsa. ”Rakkaat ystävät, olemme tänään kokoontuneet tänne –”

Purskahdan kaikesta huolimatta nauruun. ”Noin taidetaan kylläkin sanoa häissä. Ja siitä tulee mieleen myös sen yhden Princen kappaleen alku.”

"Ei hitto, olet oikeassa." Hänen suupielensä kohoavat hymyyn. "Se on kyllä hyvä biisi."

"Loistava."

Vilkaisen tätä tuntematonta miestä mahdollisimman hienovaraisesti. En usko, että hän oli signeeraustilaisuudessa, mutta toisaalta sali oli pullollaan väkeä. Hän näyttää minua vanhemmalta, muttei varmaankaan merkittävästi: hänen punaruskeat hiuksensa ovat sivuilta lyhyet, päältä roikkuvat ja ohimoilta hiukan harmaantuneet, minkä huomaan juuri tällä hetkellä viehättävän minua suuresti. Hänellä on päällään tummat farkut ja rento musta kauluspaita, jonka toinen kalvosinnappi on avoinna aivan kuin hänen huomionsa olisi herpaantunut, kun hän puki sitä päälleen – tai ehkäpä hänellä on ollut pitkä päivä ja nappi on yksinkertaisesti antanut periksi.

"Mutta kurja kuulla", hän sanoo. "Siis työasioistasi ja siitä parisuhteestasi."

Heilautan kättäni vähätellen. "Kiitos, mutta enköhän minä pärjää." *Sopii toivoa.*

Voisin helposti kääntyä pois päin ja toivottaa miehelle hyvät illanjatkot, kulauttaa juoman hiljaa kitusiini ja kompuroida kotiin noutoruoan, roskaohjelmien ja itsesäällissä rypemisen pariin. En ole koskaan jututtanut ketään baaritiskillä – yleensä minulla on täysi työ siinä, että välttelen katsekontaktia muiden ihmisten kanssa – mutta jokin hänessä saa minut jatkamaan puhumista.

Koska jos rehellisiä ollaan, ehkäpä itsetuntoni tarvitsee tänä iltana vähän lisäpotkua.

"Entä sinä?" kysyn nostaen pulloani ja viitaten sillä hänen lasiinsa. "Sinä puolestasi juot yksin, koska..."

Jätän lauseen kesken, tutkailen hänen kasvojaan ja huomaan, kuinka hän kavahtaa aavistuksenomaisesti. Ilme on niin ohimenevä, etten ole varma, tiedostiko hän sitä itsekään

– voi olla, että vain kuvittelin omiani. Sitten hän kuitenkin kokoaa itsensä ja näyttää rentoutuvan.

"Sama vika täälläkin. Työhön liittyvää eksistentiaalista kauhua." Hän viittaa kahteen baarinpitäjään ja madaltaa ääntään. "Olin jo lähdössä parikymmentä minuuttia sitten, mutta sitten aloin kiinnostua liikaa heidän henkilökohtaisesta elämästään."

Hän nostaa sormen huulilleen ja yritän kaikin voimin saada selvää baarimikkojen puheista.

"Ne marsut eivät ole minun vastuullani. Jos välttämättä tahdot pitää ne asunnossamme, saat luvan myös siivota niiden jäljet."

"Voisit edes kutsua niitä niiden oikeilla nimillä."

"En suostu kutsumaan niitä pikku elukoita Ricardoksi ja Judithiksi."

"Niin, kuten et suostunut tiskaamaankaan niiden viimeviikkoisten bileidesi jälkeen? Niiden, joissa vieraat saivat tehdä omia chilihodareita."

"Tekisi mieli syyttää sinua salakuuntelusta, mutta toisaalta en voi moittia", sanon. "Tämä on laatuviihdettä."

"Eikö? Nyt en voi lähteä ennen kuin tiedän, miten tämä päättyy." Seuraavaksi hän kohottaa kulmaansa ja tiirailee vesipulloa, jonka nostin typeryyttäni tiskille viereeni. "Onko sille jokin syy, että vesipullossasi lukee... 'Live Laugh Girlboss'?" Hän nostaa kätensä pystyyn. "En arvostele – kunhan kiinnostaa."

"Ai, tässäkö? Satun kuulumaan nesteytyskeskeiseen pyramidihuijaukseen. Olen siinä tosi syvällä. Siitä esitetään dokumenttisarja ihan näinä päivinä."

Hän laskee lasinsa rauhallisesti tiskille hetkeäkään aikaillematta ja pälyilee ympärilleen. Sitten hän kysyy minulta kuiskaten: "Pitäisikö minun hälyttää sinulle apua?"

"Ikävä kyllä on jo liian myöhäistä." Ravistan vesipulloani. "Mutta jos saan myytyä sinulle tuhatkunta tällaista putelia, en välttämättä joudu kovinkaan pitkäksi aikaa linnaan."

MITÄ JOS YHDEN YÖN JUTUSTA EI PÄÄSEKÄÄN NOIN VAIN EROON?

Kun Chandler tapaa hurmaavan miehen baarissa, hän ajattelee olevansa onnentyttö. Kaksikon välinen kemia lopahtaa kuitenkin megakiusalliseen yhden yön juttuun.

Chandlerin kauhistukseksi hänen uusi haamukirjoitus-projektinsa tuo heidät jälleen kasvokkain. Baarikomistus onkin Finn Walsh, C-luokan näyttelijä, joka tunnetaan ihmissusisarjan rakastettavana nörttinä.

Chandler myöntää Finnille, ettei heidän yhteinen yönsä ollut erityisen mullistava kokemus, jolloin Finn ehdottaa vaihtokauppaa: hän auttaa Chandleria kirjan kanssa ja Chandler opastaa hänet makuuhuoneen saloihin. Mutta kumpi on lopulta tärkeämpää – työ vai huvi?

**"SOLOMON ILAHDUTTAA
TÄLLÄ KUUMALLA
JA SYDÄMELLISELLÄ
ROMANTTISELLA KOMEDIALLA."
PUBLISHERS WEEKLY**

www.tammi.fi

84.2

ISBN 978-952-04-7384-6

